

botec «respon amb uns *rebotecs*. » (Vicenç Bosch).

En llengua d'oc el *TdF* dona *reboutegà* com a llgd., però allà *reputegà* és quasi general, forma alterada per una natural contaminació de *pot* 'llavi inflat' (del qual tracto a *PETÓ*, par. 14 i 15; a tort l'en dona com deriv. el *FEW* ix, 260b43-54); és també la variant ross: «Me trobi ajagut / entre una vella dona / que sempre *repotega*, amb un parlar sorrut, / i un petit mainatge brut»; «En Jep s'enllesteix de baixar, / tot en *reputegant* i en fent mala cara», Saisset (*Perpiny*, 88; *Catal d R*, 29, 232); així ho sento a Ceret per a 'rondinar' (1959), cerd. «rondinar, parlar entre dents iradament» (AntCayrol, *Cont Cerd*, 58); i Fabra ens escriví el 1947 que afegíssim *repotegar* intr. 'reganyar, rondinar' al *Dfa*

L'oc. *reputegà* és la forma que el *TdF* admet com a normal Així a Tolosa «gronder; la femno *reputego*: la femme gronde; un *ome reputegaire*» (Visner); anàlogament Sauvages, Mázuc, Vayssier, Palay; també es diu de l'atmosfera: *lou temps reputega* «gronde» a Montpellier (OBringuier, *RLR* 1, 132), i a l'Albigès «grouiller (ventre, légumes)» (Gary). Però *rebotegà* en el gascó de la V. d'Aran: «da 'ra amòina *rebotegant* Canejan, «*rebotegue*: fa crits com una bèstia» Pujolo (1924-28) Formació paral·lela roerg. *poutinà* «marmoter, bougonner» (Vayssier). Un hapax *rebotat* 'irritat contra algú' en els *Consells a un casat* val. del S. xvi (*Canç Sat*, *AlcM*).

DERIV *Rebotegós* 'respostejador, botzinaire': «fills desconexents a pare e mare, *reboteguosos* e endenyats a ells, viven poc ---», Eiximenis (*Dones*, 145r1, p. 303.22).

Rebotell, *rebotí*, *rebotim*, *rebotis*, dissim de *rebot*- (*BROT*) *Rebotiga*, V. *botiga* *Rebotiment*, *rebotir*, *rebotre*, V. *botar* i *botir*

REBOTZEGAR d'un derivat de *BATZEGAR* amb influència de *rebotre* i *butza* *ESBOTZAR* (c. *botzegada* vol III, 443b43). «Pas a pas, trontollant-li les carns amb un *rebotzegar* de bot d'oli, s'encaminà de dret a la taula d'en Jeroni»; «cap altre soroll que el d'un dolç *rebotzegament* d'aigües, que ara sona part d'ací, ara part d'allà, vingut del fons de balmes i cavernes inconegudes»; v. intr. «moure's un líquid, rebotent per les parets de l'atuell que el conté», Ruyra (*Parada*, 157; *P de Rosa* II, 208, *O C*, 380b).

Rèbou, V *rèbeu* (*ràpid*, *RAPINYA*) *Rebrall*, V. *revell* (*REBEL*) *Rebram*, *rebramar*, V. *bramar* *Rebranca*, V. *branca*

REBRE, abans *reebre*, resultant de *rezebre* en la fòrètica catalana, del ll. *RECIPĒRE* 'pendre, àgafar', 'rebre', derivat de *CĀPERE* 'àgafar'. □ 1ª doc: *reðebre*, *Homilies*, *reebre*, Llull; *rebre*, ja en algun ms de Llull (S. xiv)

«... Devem nostres corsses fer dejunar --- que dignes siam de *reðebre* lo seu, preciós, de Jhesu Christ», *Homilies*, 7r17; *reðebria* id, 5r17, «*rezebam* --- la paraula de Jhesu Christ», id, 3r21. «Ultratge e injúria,

sens haver-la merescuda, desdenyosament *resebuda*», *Corbatxo* (*BDLC* xvii, 9), *resebes*, doc ross de 1284 (*RLR* iv, 361), grafia que també es troba alguna vegada en Llull: «la influència que los corses terrenals *releben* dels selestuals» (*Merav*, *NCl* 1, 156).

En Llull en general veig *reebre*. «con l'umà enteniment *reeb* la demostració que les creatures fan de Déu, adoncs és illuminat de la divinal lugor del Sant Esperit»; «L'abadesa demanà de consell les dones si vullen ni consellaven que *rehebés* Nathana; totes les dones hagren plaher que Nathana fos lur sor» (*Doctr. Pu* (ed Gili), p 82; *Blanq*, *NCl* 1, 129 24, *reeba* 1, 129.17; *reebre*, *Merav* III, 96); *rebam*, però, en *Blanquerna* II, 44 15. «Que l'àbit --- *reebéssem*», carta de la princesa grega Costança a Jaume II, a. 1306; *reebre*, Eiximenis (*Do Comp*, *CoDoACA* XII, 316 bis).

Formes verbals notables. Imp. 2 *rip*, *Vi de Sta Margarida*, cit *InoLC* (s. v *recebre*). Del Subj. pres. *RECIPIAM*, -AT, havia de resultar segons fonètica històrica *re(s)èpia* o *recèpia*, amb tractament paral·lel a *sàpia* *SAPIAM*, *càpia* *CAPIAM* «que ls pescadors --- cascun *recèpia* la sua part», ross. a. 1298 (*RLR* v, 98); «vol que (jo) *resèpia* la mitat», ross 1368 (*InoLC*), paral·lelament en gascó antic: «lo comte *recèpie* tote la honor», Bigorra S XIII o XIV (*Libre Vert* de Benac, 183). Segons el model de *sàpi(g)a/sapigut*, sobre aqueix *recèpia* s'havia format en el Conflent un *receptigut* «Adéu-siau, nines de Prada, / ara me vinc a despedí, / que n'he *receptigut* l'orde / que me n'anà [me] tinc d'assi» (MilàF, *Romillo*, 478).

Modernament la forma *rebre* és general en el català comú, a la gran majoria del Princ., i a tot el val. i bal. (fins a Eiv., PzCabr.). «Lo dany que algú *reb* quant se li romp la nau ---; *rebre* tal dany: facere naufragium, lo qui *reb* tal dany. naufragus». En les comarques del N. del cat or i occid ha estat popular una forma amb tractament savi de la -c-. *Recebre* escrivia Verdagner en l'esbortall de l'*Atl* de 1867 (VIII) i en cartes de c. 1870, «he disposat que vinga a *recebre*'t en el susdit lloc mon recader, en Pascal», «l'Arbós s'alsà a *recebre*'l, y després de donar-li 'ls bons dies ---», MrnVayreda (*Sang Nova* 1, i, 7, *Puny*, 4 xxi, 234 (250)) *AMAlcover* ho anota a Tremp, Pobla de Segur, i a tota la Vall d'Aneu (cinc pobles, des de Llavorsí a Alòs), i suposo que vol dir *rezebre* (encara que ho escrigui amb -s- simple), *BDLC* iv, 250, tanmateix també s'ha usat *recibir*, si bé en tot molt vulgar, a Bna i cat central avui, però, recusat en l'ús de la gent educada No en manquen alguns exemples antics: no pas pres del cast (com diu *AlcM*) un mot que ja figura en JoMartorell És clar que avui tot això ja ha passat i només *rebre* és admissible.

DERIV En lloc del subst *rebut*, document de recepció, s'havia usat *albarà* de *rebuda* OPou, que dona mostra dels que s'usaven «Yo F F. atorc aver *rebut* 10 ducats ---» (*ThPu*, 172)

Rebedor subst m entre boscaters significa «l'home que acut en representació del comprador o del venedor a posar, comptar o amidar les unitats rebudes», *Costumari d l Mancomunitat* 1, 255 (§ 605), 'primera